

LBRIS

We know
books

Copertă, concept grafic și DTP: Raymond Bobar

Redactare: Anca Dumitrescu și Elena Marcu

Titlul original: Der Skorpion

Copyright © 1919 Anna E. Weirauch

Copyright © 2025 Black Button Books,

pentru ediția în limba română

În ciuda căutării minuțioase, Black Button Books nu a reușit să găsească proprietarul actual al drepturilor de autor. Prin acest text ne adresăm respectivului proprietar pentru a clarifica situația drepturilor.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

WEIRAUCH, ANNA E.

Scorpionul / Anna E. Weirauch ; pref. și trad. de Iulia Dondorici ;

postf. de Valentina Iancu . - București : Black Button Books, 2025

ISBN 978-606-9005-45-9

I. Dondorici, Iulia (pref. ; trad.)

II Iancu, Valentina (postf.)

821.112.2

www.blackbutton.ro

**FRIEDRICH NAUMANN
FOUNDATION** For Freedom.

Romania

Proiect susținut de Fundația Friedrich-Naumann-Stiftung für die Freiheit, biroul pentru România și Republica Moldova. Fundația Friedrich-Naumann-Stiftung für die Freiheit nu își asumă responsabilitatea pentru conținutul acestei cărți. Nici o parte a acestui roman nu poate fi reprodusă, stocată într-un sistem de regăsire a informațiilor sau transmisă, sub orice formă ori prin orice mijloace, fără acordul scris prealabil al editorului.

Scorpionul

Anna E. Weirauch

Prefață și traducere din germană de Iulia Dondorici

Postfață de Valentina Iancu

BLACK BUTTON BOOKS

Prolog

Sinceră să fiu, dacă atât de mult îmi dorisem s-o cunosc pe Melitta Rudloff, era din cauza proastei ei reputații. În ochii mei, oamenii obișnuiți, drepți, sănătoși și curați nu aveau nicio însemnătate. Eram în căutarea bolnavilor, a celor pierduți și proscrisi. Îi căutam cu sentimente amestecate și – ciudați mai suntem noi, oamenii! – mă simțeam mândră să-i caut cu bucuria limpede și rece a unui cercetător cu scopul de a-i diseca, analiza și integra într-un sistem; și, o mărturisesc cu oarecare stânjeneală, mă apropiam de ei cu iluzia orgolioasă că i-aș putea ajuta, călăuzindu-i cu mâini curate și blânde pe cărări mai luminoase.

De Melitta Rudloff am auzit pentru prima oară din gura mătușii Antonie. Mătușa Antonie era o femeie foarte cucernică și respectabilă, căreia minciunile și clevetelile îi erau cu desăvârșire străine. Își ațintea ochii ageri asupra oamenilor și lucrurilor, dar îi privea doar prin propria ei lentilă, într-un mod imuabil.

Din vorbele ei reieșea că Melitta – sau Mette, cum i se spunea – dovedise încă din copilărie o ciudată înclinație spre minciună și furt. La școală fusese considerată proastă și leneșă. Foarte tânără, se ținuse după o impoștă, o femeie cu o ținută vădit masculină. Sedusă, poate, de această prietenă, care, de altfel, ulterior avea să o dea pe ușă afară, Mette a susținut argintăria din casa tatălui ei ca s-o ducă la casa de amanet. După o criză de furie, în timpul căreia a vrut să-și strângă de gât mătușa, ocrotitoarea copilăriei ei fără mamă, a fost trimisă la un unchi, într-un orașel de provincie. Acolo a furat tot ce i-a căzut în mână, reușind în cele din urmă, printr-o metodă foarte subtilă, să spargă lacătul de la biroul unchiului ei, să sustragă o sumă considerabilă de bani și să fugă.

Tatăl ei, o natură fină și erudită, a murit la scurt timp după aflarea acestei vești, răpus de un infarct.

Mama lui Mette murise la nașterea ei. „Din fericire”, după cum repeta cu amărăciune Jürgen von Seyblitz.

Mette nu era deloc de această părere. Ea își făcuse o imagine cu totul fantastică despre ființa numită mamă și era convinsă că moartea timpurie a mamei sale se afla la originea tuturor nenorocirilor din viața ei.

În ce mă privește, nu știu ce opinie să adopt. E limpede că Mette nu ar fi avut copilăria mohorâtă și lipsită de bucurii pe care a avut-o, după ce a fost dată pe mâinile osoase ale mătușii Emilie; și totuși, nici cea mai caldă mână maternă nu ar fi putut-o feri de luptele grele ce o așteptau în viață. Gândindu-mă la asta, înțeleg exclamația unchiului Jürgen: „Din fericire”. Cine știe dacă el nu avea o imagine mai exactă despre sora lui decât ar fi putut avea Mette vreodată despre mama ei.

Când îmi propun să povestesc ceea ce știu despre Mette Rudolff și relația ei cu Olga Radó, mi-e teamă ca ceea ce scriu să nu aibă parte de o interpretare greșită. Căci eu nu semăn deloc cu micul Peter, prietenul nostru comun, pe care, față de Mette, Olga îl numea „micul nostru Baudelaire”, pe un ton de zeflema cordială. Când îi erau în joc prietenii, micul Peter era copleșit de simțăminte exuberante. Îl văd și acum, în camera sa, plimbându-se cu pași agitați și ținând discursuri înflăcărate. După el, lumea de azi și dintotdeauna e responsabilă de moartea Olgăi și de cursul pe care îl luase viața lui Mette. În locul meu, el ar fi creat un tablou în care Olga și Mette ar apărea înconjurate de o aureolă de sfinte, în timp ce pe Jürgen von Seyblitz, pe mătușa Emilie și pe doamna Fleisch, ca și pe alte câteva personaje pe care nu le putea suferi, le-ar fi pus la stâlpul infamiei. Cu bastonul crainicului în mână, s-ar fi dus în piața mare și ar fi strigat cât îl ținea gura: îi urâți, îi disprețuiți pe

acești proscriși și renegați, vă temeți de ei, dar nu îi cunoașteți cu adevărat!

După tot ce știu despre Olga Radó, mă îndoiesc că, procedând astfel, micul Peter i-ar fi făcut o favoare. Căci nu viața ei plină de vicii a stârnit cea mai aprinsă ură, nici risipa care o caracteriza sau pasiunile împotriva naturii, nici frumusețea sau spiritul ei ascuțit, ci nemăsurata sa trufie.

Olga nu suporta să devină obiectul niciunei generalizări. Noi toți, cei care am cunoscut-o, am auzit de sute de ori aceste vorbe din gura ei – atât de des, că începuserăm să glumim pe seama lor: „Vă rog! Scutiți-mă de «voi», «voi toți» și așa mai departe!”

Dar nu, eu nu semăn deloc cu micul Peter. Nu sunt făcută nici să apăr, nici să acuz pe cineva. Narațiunea mea nu urmărește niciun scop. Nu am niciun obiectiv precis și nicio intenție, nici măcar vreo opinie sau vreo judecată, și cu atât mai puțin mă las purtată de sentimente. Nicio altă intenție nu mă animă în afara celei de a reține, cu toate simțurile, pentru a le immortaliza, imaginile și cuvintele fremătătoare ce mi se perindă preț de o clipă prin fața ochilor, și nu mă încercă niciun alt sentiment în afara devotamentului care ține la distanță lumea și în același timp o absoarbe în sinele său, același devotament cu care artistul, desenând, ghidează pe hârtie creionu-i argintiu.

Într-un an, Mette și-a petrecut toată vară la conacul bunicilor ei. Vara aceea trebuie să-i fi picurat în sânge dorința nestăpânită de viață care o caracteriza. Căci de unde altundeva să fi știut ea că viața poate fi atât de frumoasă? De fiecare dată când tânjea după fericire, în anii ce au urmat acelei veri, îi revenea amintirea chinuitor de dulce a acelui sentiment plinar care a cuprins-o când s-a întins pe pajiștea înflorită și a privit cerul albastru printre firele de iarbă înalte ca niște coloane, în timp ce vântul cu miresme de fân adia peste obrajii ei arși de soare, și mii de albine, de bondari și de viespi răsunau în aer, ca niște clopoței cu sunetul când adânc, când înalt, când îndepărtat, când apropiat. Când ar fi putut să se petreacă acest lucru, dacă nu în acea vară?

O vară plină de splendoare. Căsuța din grădină, construită din trunchiuri și scânduri de mesteacăn. De pe scoarța de mesteacăn puteai desprinde o pielețică subțire, transparentă. Se frângea tare ușor, și de aceea era foarte greu să desprinzi o porțiune mai mare fără s-o sfărâmi, iar când reușeai, te bucurai din toată inima.

Căsuța din grădină avea ferestre ce dădeau în toate direcțiile. Și fiecare fereastră avea pe margine un fel de ramă din mici dreptunghiuri de geam colorat. Prin ele puteai vedea lumea în toate culorile.

Mai întâi, Mette se uita prin dreptunghiul de geam albastru. Totul era cufundat într-un întuneric misterios, nemișcat și îndepărtat, soarele își pierdea strălucirea și începea să semene cu luna – ca într-o noapte din basme, unde pe pajiștile albastre, sub copacii albaștri, ar fi urmat să apară spiridușii dansând în voaluri fluturânde.

Apoi venea rândul geamului verde. Acum, copacii și pajiștile străluceau ca pătrunse de o lumină interioară. Dar o nenorocire părea să plutească în aerul de culoarea mărilor verde, și norii grei, de un verde închis, erau plini până la explozie cu lucruri îngrozitoare.

Apoi venea la rând geamului galben-auriu.

Ne-am înșela dacă am crede că grădina părea strălucitoare și veselă în lumina galben aurie. Acum verdele era smead și părea ars, aerul era ca înainte de furtună. Exact așa ar arăta lumea în ziua Judecății de Apoi, când arhanghelii vor suna din trâmbițe, iar diavolul cu aripi de liliac va zbura prin aer și se vor deschide mormintele.

Pentru că era geamul roșu era cel mai frumos, îl lăsa ultimul. Totul devenea atât de splendid și de înspăimântător totodată, încât inima îi bătea să-i sară din piept. Dacă i-ar fi stat în puteri, Mette ar fi făcut ca lumea să arate întotdeauna astfel: copacii atât de întunecați că păreau mesteceni din sânge, pajiștile de un roșu aprins, cerul arzând cu norii de un purpuriu adânc.

Când te uitai din nou prin geamul transparent, lumea îți apărea nespus de fadă, searbădă și pală. Totuși, Mette putea respira ușurată. Tot ce era neliniștitor dispăruse. Într-o lume atât de luminoasă și de inofensivă, puțin plictisitoare, unde nu mai erau nici pajiști albastre și nici copaci purpurii, nu mai existau nici zâne și nici diavoli, nici nimic altceva de care să-ți fie teamă.

Mult timp după aceea, Mette se întreba uneori dacă în vara aceea cugetase la toate aceste lucruri sub forma unor gânduri limpezi. Apoi socotea câți ani ar fi putut avea atunci și i se părea că fusese mult prea mică pentru asta. Totuși, niciodată după aceea nu a mai putut privi prin geamurile colorate din casa de mesteacăn, căci bunicul ei a murit în iarna care a urmat acelei

veri, conacul i-a revenit fiului său cel mare, iar bunica s-a mutat la fratele ei din Güstrow.

De altfel, bătrâna ezitase îndelung. Cu toată aversiunea pe care i-o trezea orașul furnicar, ar fi vrut să se mute la ginerele ei, ca să fie aproape de micuța Mette. Dar nu a avut destul curaj să lupte cu mătușa Emilie.

Mătușa Emilie era o ființă cu adevărat exemplară, astfel că în prezența ei oricine se simțea de prisos. Iar să o îndepărteze pe mătușa Emilie de la postul ei – Doamne ferește! Pentru asta ar fi fost nevoie de o personalitate mult mai apri-gă și mai neînduplecată decât fusese vreodată văduva pirpirie a lui Conrad von Seyblitz.

Bunica s-a mutat, în cele din urmă, la Güstrow, unde a mai trăit câțiva ani, iar mătușa Emilie a rămas stăpâna absolută a casei.

Era stabilit ca Mette să nu meargă la școală, așa decisese Franz Rudloff. Acesta avea o repulsie aproape bolnăvicioasă față de tot ce însemna „masă” și „comunitate”. I se părea că, dacă și-ar fi trimis copilul la o școală publică, saloanele spațioase și răcoroase ale locuiței sale s-ar fi umplut de miasmele claselor neaerisite, iar pereții tăcuți ar fi răsunat de zgomotele a o sută de voci, de tropotul a o sută de picioare.

Așa se face că a venit în casa lor „Duduia”.

În sinea ei, mătușa Emilie fusese de la bun început împotriva. Ea însăși, la vremea ei, mersese la școală și asta nu îi dăunase defel. Dimpotrivă.

Nu era absolut deloc împăcată cu faptul că cineva pe lumea asta ar fi putut avea o situație mai bună decât avea sau avusese în trecut ea însăși. Printre puținele bucurii pe care le avea în viață se număra „balanța dreptății”, cum o numea ea: o persoană nedemnă de binele de care se bucura trebuia să plătească

pentru această fericire nemeritată printr-o grea lovitură a sortii.

Alții numesc altfel acest gen de bucurie.

Mătușa Emilie era împotriva Duduii. Totuși, comportamentul ei exemplar nu-i permitea să contrazică vreo dorință a stăpânului casei. Știa că în astfel de cazuri datoria ei era să se supună în tăcere. Nu că bietul Franz i-ar fi cerut-o, nici vorbă! Dar asta înțelegea ea printr-un comportament exemplar. Așa că și-a mușcat buzele mai adânc decât de obicei și s-a supus în tăcere.

Duduia avea părul atât de cărlionțat și de zburlit, că pletele castanii nu suportau nicio cărare și îi dansau în jurul chipului. Avea și o frunte pe măsura acestui păr, cum se spune. Toți bărbații care jucaseră vreun rol mai lung sau mai scurt în viața ei spuneau că fusese o iubită adorabilă. În schimb, Duduia nu era tocmai persoana potrivită pentru educarea unui copil.

Nu mătușa Emilie o alesese. Franz Rudloff și Mette se ocupaseră singuri de asta. Și dacă tatăl și fiica aveau ceva în comun, acesta era faptul că tânjeau cu toată ființa lor după frumusețe și armonie. Puneau mare preț pe înfățișarea unui om, cum spunea mătușa Emilie. Iar Duduia avea un chip tare drăgălaș, cu trăsături ce păreau deopotrivă feminine și masculine, cu mișcări domoale și o voce fermecătoare.

Franz Rudloff nu simțea pentru ea vreo simpatie sau vreo atracție deosebită, dar dacă tot trebuia să aducă un om străin în casă, prefera ca acesta să fie o ființă plăcută. Poate că, fără să-și dea seama, îi era de-ajuns ființa nesuferită pe care o avea deja în preajma lui.

Situația lui Mette era diferită. Nu văzuse niciodată până atunci o ființă care să-i placă atât de mult. Inima ei de copil ce tânjea după dragoste și tandrețe zburase spre această străină care o lua în brațe, îi îndepărta părul de pe frunte cu mâini moi, o striga, alintând-o, „fetiță” și „inimoră”. Perspectiva de

a avea pentru totdeauna lângă ea o asemenea ființă o umplea de o fericire de necrezut, amețitoare.

Totuși, nu l-a rugat pe tatăl ei. Mette Rudloff nu putea să roage pe nimeni nimic, orice-ar fi fost, nici măcar într-o chestiune de viață și de moarte. Dar când el a întrebat-o dacă vrea să vină Duduia, a spus răspicat „Da”.

Zis și făcut. Mătușa Emilie și-a mușcat buzele și s-a supus în tăcere.

În următorii trei sau patru ani cât a rămas Duduia, Mette a trecut prin întregul martiriu al unei iubiri nefericite.

În primele luni, totul a fost minunat. De altfel, asta reprezintă nefericirea unei iubiri nefericite: începe întotdeauna printr-o fericire nețărmată.

Duduia o iubea pe Mette și, la rândul ei, Mette o iubea din toată inima; învățau, se jucau și se plimbau împreună. Un timp al minunilor, care, ca toate minunile, a luat sfârșit repede.

De bună seamă că doar diavolul a putut să-l aducă în drumul lor pe fostul locotenent de husari von Hanstein; acesta simțise pentru Duduie o dragoste arzătoare încă de când ea nu era Duduia, ci se numea Friedel Eggebrecht, mergea la școală în orașul ei natal și dansa la primele baluri din viața ei.

Acest fost locotenent de husari nu făcuse o carieră prea strălucită. Mai mult, fusese obligat să părăsească slujba în urma unor fapte necinstite, și să schimbe apoi diferite meserii, despre care obișnuia să vorbească în cuvinte pe cât de răsunătoare, pe atât de vagi.

Asta n-a împiedicat-o pe Duduie să simtă cum se trezește în ea, din nou, vechea dragoste, doar că acum micuța și drăgălașa Mette o încurca. La început, Mette era doar supărată când „fratele” Duduii venea în vizită, iar ea era trimisă singură în dormitor, căci Duduia nu avea voie să primească vreun bărbat într-o cameră cu pat. (Mai târziu lucrurile aveau să se schimbe.)

În dormitor era frig și plictisitor. Mette stătea la fereastră și privea vrăbiile ce umpleau de ciripituri copacul golaș din curte. Cărțile, păpușile și jucăriile ei se aflau în camera de alături. Dar atât timp cât era acolo oaspetele, care nu se grăbea deloc să plece, nu avea voie să intre.

Era foarte supărător. Și, dacă situația s-ar fi prelungit, cu vizitele, închisul în dormitor și tonul rece și neprietenos pe care Duduia obișnuia acum să-i vorbească, poate că iubirea arzătoare pe care Mette o simțea pentru ea s-ar fi transformat în ură și lucrurile ar fi luat o întorsătură mai bună.

Doar diavolul – același care, într-o bună dimineață, îl adusese pe domnul von Hanstein în casa din Viktoria-Luise-Platz – știa ce-i umbla prin cap acestui domn von Hanstein. O fi avut griji sau datorii, sau alte iubiri, pe scurt, Duduia a început să se simtă jignită, să sufere și să plângă noaptea.

Asta era prea mult pentru Mette, care a izbucnit într-un plâns amar. La vârsta ei nu știa că cineva poate vărsa lacrimi fierbinți și fără să sufere adânc, astfel că ar fi fost în stare să-și smulgă și inima din piept ca să-i poată aduce o mângâiere celei care plângea. Văzând-o pe Friedel Eggebrecht plângând după locotenentul ei, Mette trecea prin toate chinurile iadului.

La început, pentru că nu voia să trezească copilul, Duduia plângea încet și adormea plângând după vreun sfert de oră. Dar, după ce și-a dat seama că Mette se trezea sau că nici măcar nu îndrăznește să adoarmă, atentă la fiecare suflare a ei, nu i-a fost greu să dea frâu liber suferinței și să se lase mângâiată de copilă.

La primul oftat, Mette sărea din pat și venea la ea, mergând în picioarele goale pe podeaua rece. Se cățara pe marginea patului plângând, tremura și o consola cu vocea ei dulce și tandră, cu mâinile ei moi de copil.